

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **P. T.**

o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 11 września 2024 r.

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. VII Ka

913/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 października 2023 r., sygn. II K 25/23

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

**postanowił:**

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego P. T.**

[PGW]

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2023 roku, sygn. akt II K 25/23, Sąd Rejonowy w Olsztynie uznał oskarżonego P.T. za winnego tego, że:

1. w okresie od 2021 r. do dnia 22 czerwca 2022 r. w O. znęcał się psychicznie i fizycznie nad pozostającą z nim we wspólnym pożyciu oraz w stosunku

zależności M.G. w ten sposób, że popychał ją, uderzał, wszczywał w jej obecności awantury, znieważał ją słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał, zarzucał zdrady, groził popełnieniem samobójstwa oraz popełnieniem przestępstwa zabójstwa na szkodę pokrzywdzonej, jak też zniszczeniem należącego do niej mienia w postaci wyposażenia zamieszkiwanego przez pokrzywdzoną lokalu mieszkalnego, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnione obawy, że zostaną spełnione, ukrywał i odmawiał wskazania miejsca przechowywania należącego do pokrzywdzonej mienia w postaci aparatu telefonii komórkowej oraz pojazdu mechanicznego, a w dniu 22 czerwca 2022 r. wszczął awanturę w trakcie której zabrał należące do pokrzywdzonej dwa aparaty telefonii komórkowej marki H. oraz H.1, groził pokrzywdzonej uszkodzeniem ciała poprzez wychylenie górnej części ciała pokrzywdzonej przez barierkę balkonu, a następnie udał się wraz z pokrzywdzoną do zamieszkiwanego przez siebie lokalu mieszkalnego znajdującego się w O. przy ul. T., gdzie nakazał pokrzywdzonej odblokowanie użytkownych przez nią aparatów telefonii komórkowej, również przy użyciu noża, groził pokrzywdzonej popełnieniem na jej szkodę przestępstwa zabójstwa, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnione obawy, że zostaną spełnione, a następnie używając siły fizycznej rozebrał pokrzywdzoną i przemocą w postaci przytrzymywania jej doprowadził ją do obcowania płciowego, czyn ten zakwalifikował z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to z mocy powołanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 22 czerwca 2022 roku w O., posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości 84,81 gram przechowywanych w torebce strunowej ujawnionej w wyniku przeszukania zamieszkiwanego przez niego lokalu mieszkalnego, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to z mocy powołanego przepisu w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności; nadto

3. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt 1 i 2 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł wobec P.T. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli: pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej oraz oskarżony i jego dwóch obrońców.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2024 roku, sygn. akt VII Ka 913/23, Sąd Okręgowy w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. orzeczoną w pkt 2 karę pozbawienia wolności złagodził do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. orzeczoną w pkt 3 karę łączną pozbawienia wolności złagodził do 5 lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie kontroli instancyjnej z wadami błędnego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nienależyte i niepełne rozpatrzenie przez sąd odwoławczy wskazanych w środku odwoławczym obrońców oskarżonego i oskarżonego zarzutów i wniosków, w szczególności w zakresie podnoszonej niewiarygodności zeznań pokrzywdzonej w kontekście jej motywu i powodów zgłoszenia zawiadomienia o przestępstwie z art. 197 § 1 k.k., wyrażającego się w emocjonalnym stosunku do oskarżonego („kochala go do dnia zdarzenia”) i wymierzenia oskarżonemu zemsty za zakończenie z nią relacji, inwigilowania oskarżonego i rozpytywania o oskarżonego po zakończeniu z nim relacji, przebywania z oskarżonym w nocy z dnia 21 na 22 czerwca 2022 roku w sposób dobrowolny oraz niesprzeciwiania się i niestawiania oporu w intymnym zbliżeniu z oskarżonym w taki sposób, który dotarłby do oskarżonego, dowiedzenia się przez T.R. o spędzeniu nocy z oskarżonym, tj.:
1. w zakresie apelacji wywiedzianej przez obrońcę adwokata M.D. zarzutów opisanych w pkt 1 lit. a-d i w uzasadnieniu;

2. zakresie apelacji wywiedzionej przez radcę prawną A.S.: zarzutów opisanych w pkt 5-6, 9-13 i w uzasadnieniu i nieodniesienie się przez sąd okręgowy do ww. zarzutów w uzasadnieniu swojego orzeczenia, a odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia z zakresu gromadzenia i oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie (wskazanego w treści zarzutów i ich uzasadnienia) – art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., co spowodowało przejęcie (zaabsorbowanie) do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd *a quo* w zakresie błędnych ustaleń faktycznych, które doprowadziły do bezpodstawnego skazania P.T. za czyn z art. 197 § 1 k.k. w sytuacji, gdy sąd II instancji w zakresie wywiedzionych apelacji na korzyść oskarżonego, zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonej, wniosków z opinii z zakresu kryminalistycznych badań biologicznych z dnia 10 października 2022 r., danych ujawnionych w telefonach pokrzywdzonej i oskarżonego – zdjęć, nagrań, wiadomości sms, miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty podnoszone w ww. środkach zaskarżenia i zmienić wyrok ze skutkiem uniewinnienia skazanego w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.k.;
3. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie kontroli instancyjnej z wadami błędnego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nienależyte i niepełne rozpatrzenie przez sąd odwoławczy wskazanych w środku odwoławczym obrońców oskarżonego jak i oskarżonego zarzutów i wniosków, w szczególności w zakresie podnoszonej niewiarygodności zeznań pokrzywdzonej w kontekście jej motywu i powodów zgłoszenia zawiadomienia o przestępstwie z art. 207 § 1 k.k., wyrażającego się w zasięgnięciu informacji u wujka świadka M.Z. będącego funkcjonariuszem policji, długotrwałego gromadzenia nagrań rozmów z udziałem oskarżonego, a także faktu, iż pokrzywdzona dopiero zeznając przed sądem wskazała, iż oskarżony „jej nie bił” oraz nie tworzyła z oskarżonym trwałej więzi gospodarczej i ekonomicznej i nie pozostawała w stosunku zależności od oskarżonego, tj.:

1. w zakresie apelacji wywiedzionej przez obrońcę adw. M.D.: zarzutów opisanych w pkt 1 lit. b-d i w uzasadnieniu,
  2. w zakresie apelacji wywiedzionej przez obrońcę r.pr. A.S.: zarzutów opisanych w pkt 5-6, 9-13 i w uzasadnieniu,
- i nie odniesienie się przez sąd okręgowy do ww. zarzutów w uzasadnieniu swojego orzeczenia, a odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia z zakresu gromadzenia i oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie (wskazanego w treści zarzutów i ich uzasadnienia) – art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., co spowodowało przejęcie czyli zaabsorbowanie do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd *a quo* w zakresie błędnych ustaleń faktycznych i subsumcji, które doprowadziły do bezpodstawnego skazania P.T. za czyn z art. 207 § 1 k.k. w sytuacji, gdy sąd II instancji w zakresie wywiedzionych apelacji na korzyść oskarżonego, zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności treści zeznań pokrzywdzonej, zeznań świadków w sprawie (m. in. D.B.), danych ujawnionych na telefonach pokrzywdzonej i oskarżonego – zdjęć, nagrań, wiadomości sms (k. 204 i 468 akt sprawy), miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty podnoszone w ww. środkach zaskarżenia i zmienić wyrok ze skutkiem uniewinnienia skazanego w zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k.;
3. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej kontroli instancyjnej poprzez nienależyte i niepełne rozpatrzenie przez sąd odwoławczy wskazanego w apelacji obrońcy adw. M.D. zarzutu opisanego w pkt 1 lit. e, a polegającego na naruszeniu przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, tj. art. 390 § 1 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 185c § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie prawa oskarżonego do uczestniczenia w przesłuchaniu pokrzywdzonej w niebieskim pokoju w dniu 24 lutego 2023 r. przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku oraz pozbawienie prawa oskarżonego do własnej obrony (obrona materialna) poprzez zadawanie pytań

do pokrzywdzonej w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.p.k., co miało wpływ na ustalenia faktyczne sprawy, ustalenie wiarygodności zeznań pokrzywdzonej oraz prawo do obrony oskarżonego, w sytuacji gdy sąd II instancji w zakresie wywiedzionych apelacji na korzyść oskarżonego oraz treści zeznań pokrzywdzonej miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie powyższy zarzut i uzupełniając ponownie przesłuchać pokrzywdzoną w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.k. z umożliwieniem oskarżonemu zadawanie pytań,

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie przez Sąd Okręgowy w Olsztynie wniosków dowodowych obrońców zgłaszanych w środку zaskarżenia na k. 1947 *verte* oraz na k. 1960-1961 *verte* oraz brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co znacząco naruszyło prawo do obrony oskarżonego, podczas gdy zebrane materiały dowodowe w sprawie w sposób dostateczny nie wyjaśniały okoliczności związanych z mającymi być popełnionymi przez oskarżonego czynu z art. 197 § 1 k.k. i z art. 207 § 1 k.k. oraz dowody te zmierzały do oceny innych dowodów w sprawie, a przeprowadzenie ww. dowodów doprowadziłoby do uznania, że oskarżony nie popełnił ww. czynów zabronionych i tym samym należy zmienić wyrok ze skutkiem uniewinnienia skazanego,
5. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez rażącą niesprawiedliwość orzeczenia sądu II instancji objawiającą się w utrzymaniu w mocy w części orzeczenia sądu I instancji w sytuacji wystąpienia niesprawiedliwości proceduralnej przejawiającej się w wydaniu orzeczenia po nierzetelnym rozpatrzeniu zarzutów apelacyjnych i całokształtu sprawy w oparciu o niedostateczne dowody mające świadczyć o winie oskarżonego i ustaleniu wszystkich znamion czynu zabronionego w opisie przypisanych mu czynów z art. 197 § 1 k.k. i z art. 207 § 1 k.k. oraz niezbadanie czy utrzymanie w mocy w części zaskarżonego orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe, co w sytuacji dokonania przez sąd właściwej kontroli instancyjnej i wniesieniu apelacji na korzyść skazanego, umożliwiłoby sądowi odwoławczemu, w trybie

art. 440 k.p.k., dokonanie niezbędnych zmian zaskarżonego wyroku sądu I instancji poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów i zmianą w całości wyroku sądu I instancji.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od czynu z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 207 § 1 k.k., ewentualnie o uchylenie wyroku sądu odwoławczego co do punktów 1 i 2 i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Kasacja obrońcy okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, nie zaś orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co *expressis verbis* wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie organu *a quo*. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, wskutek nierozpoznania lub nienależytego rozpoznania środka zaskarżenia. Wówczas w kasacji winny zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się sąd *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (m. in. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20, LEX nr 3106214). Podkreślenia przy tym wymaga, że zgodnie z art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art.

439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem nie jest wystarczające samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16, LEX nr 2294385). Powyższych wymogów kasacyjnych nie można traktować instrumentalnie, jedynie je markując poprzez literalne tylko przywołanie w formułowanych zarzutach norm art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., sugerując tym samym, iż kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, w istocie kwestionując tylko w sposób niedopuszczalny rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu sądu I instancji.

Analiza wniesionej w niniejszej sprawie kasacji nie pozostawia wątpliwości, że jedynie pozornie czyni ona zadość wskazanym wyżej warunkom wniesienia nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Już samo zestawienie zarzutów zawartych w wywiedzionej wcześniej apelacji z zarzutami podniesionymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie pozostawia wątpliwości, że celem skarżącego jest próba wywołania ponownej kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji. Kasator ponawia zarzuty podniesione wcześniej w zwyczajnym środku odwoławczym wskazując, że nie zostały one prawidłowo rozpoznane. Przytoczona w uzasadnieniu kasacji argumentacja jedynie w niewielkim stopniu odnosi się do motywów wskazanych przez sąd odwoławczy w odpowiedzi na podniesione zarzuty apelacyjne. Zamiast tego skarżący w istocie podważa poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne i uparcie forsuje własną ocenę dowodów, w tym przede wszystkim wyjaśnień P.T. i opozycyjnych doń zeznań pokrzywdzonej M.G.. Treść nadzwyczajnego środka odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że skarżący, wobec niezadowolenia z rezultatu postępowania, domaga się powtórnej oceny materiału dowodowego. Już samo to czyniło podnoszone w kasacji zarzuty bezzasadnymi w stopniu oczywistym.



Przypomnieć nadto trzeba, że ewentualne stwierdzenie skuteczności kasacyjnego zarzutu o charakterze względnym przewidziane zostało wyłącznie dla uchybień o charakterze rażącym. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy słusznie sądy obu instancji eksponowały fakt, iż przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. należą do tzw. „przestępstw czterech ścian”. Na kanwie tego nie można uznać za sytuację atypową faktu, że trzon materiału dowodowego opierał się sprzecznych względem siebie relacjach M.G. i P.T.. Stąd też niezwykle istotne było dokonanie drobiazgowej ich oceny, wzajemne skonfrontowanie i rozważenie w kontekście zgromadzonych dowodów pośrednich. Z powinności tej zarówno sąd rejonowy, jak i sąd okręgowy w odpowiedzi na zarzuty apelantów, wywiązały się należycie. Sam zaś fakt, iż – wbrew woli autorki kasacji – orzekające sądy zgodnie przydały przymiot wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej nie świadczy o rażącym naruszeniu przez nie przepisów procesowych. Na tle zarysowanych powyżej standardów postępowania w sprawach o „przestępstwa czterech ścian” zauważyć trzeba, że ocena zeznań pokrzywdzonej M.G. i wyjaśnień P.T. kompleksowo dokonana została przez sąd I instancji w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego. Próba zakwestionowania tej oceny okazała się nieskuteczna. Nie jest jednocześnie prawdą jakoby sąd odwoławczy niedostatecznie pochylił się nad zarzutami podnoszonymi w apelacjach. Twierdzenia skarżącej w tym względzie nie wytrzymują konfrontacji z drobiazgowym uzasadnieniem sądu odwoławczego. Rzetelność kontroli odwoławczej najlepiej potwierdza obszerność dokumentu sprawozdawczego sądu *ad quem*, w którym wnikliwie rozważono podnoszone w apelacjach zarzuty (strony 9-14, 18-23 uzasadnienia sądu odwoławczego). Sąd okręgowy już wówczas zauważył, że autorki apelacji przedstawiając własną, subiektywną ocenę materiału dowodowego, w istocie dążyły do zanegowania wersji podawanej przez pokrzywdzoną, kosztem uznania relacji prezentowanej przez oskarżonego. Trafnie przy tym sąd okręgowy dostrzegł, że relacja M.G. była wyważona i nie sposób w niej doszukać się stwierdzeń fałszywie obciążających P.T.. Pokrzywdzona opisywała zarówno pozytywne momenty relacji z oskarżonym, jak i jego przestępcze zachowania. Dostrzec przy tym trzeba, że swoje miłosne rozterki M.G. artykułowała zaufanym powierniczkom – A.K., W.L. oraz H.W., co znalazło odzwierciedlenie w treści ich zeznań, stanowiąc pośrednie

potwierdzenie relacji pokrzywdzonej. Jednocześnie celnie sąd odwoławczy zaznaczył, iż nie były to jedyne dowody pośrednio potwierdzające wiarygodność wersji podawanej przez M.G., albowiem do takich zaliczyć należy także chociażby nagranie z marca 2022 roku, zeznania M.R., T.R., M.J., P.C. czy załączony do akt materiał zdjęciowy. Nadto zeznania pokrzywdzonej wsparte zostały treścią opinii sądowo-psychologicznych oraz biologicznych. Wprawdzie zarówno w apelacji, jak i w kasacji próbowano opinie te podważać, jednak i w tym względzie trafnie sąd odwoławczy uznał, iż czyniono to nieskutecznie. Słusznie na tym tle podzielono stwierdzenie sądu I instancji, że wywołane opinie były jasne, pełne, rzeczowe i nie wymagały uzupełnienia. Sam zaś fakt, iż apelanci nie zgadzali się z treścią owych opinii nie jest przesłanką do ich uzupełnienia, czy wywoływania opinii sporządzonej przez innych biegłych. Na tle powyższego próba ponownego zakwestionowania w kasacji wyniku oceny dowodów, poprzez narzucenie subiektywnej perspektywy na tę kwestię przez autorkę kasacji nie mogła zostać uznana za skuteczną. Przerzucenie pozytywnej wartości dowodowej na dowody dla skazanego korzystne, w sytuacji ich negatywnej, acz jednocześnie kompleksowej procesowej weryfikacji dokonanej na etapie merytorycznego rozpoznania, musiało skutkować uznaniem podnoszonych w tej kwestii zarzutów za oczywiście bezzasadne.

Słusznie także sąd okręgowy oddalił wnioski dowodowe obrońców. Już bowiem wstępna ich analiza prowadziła do wniosku, iż zmierzają one do przedłużenia postępowania. Kwestia przypadłości zdrowotnych pokrzywdzonej została rozważona przez sąd I instancji. Sygnalizowane przez obrońców wątpliwości odnośnie do psychologicznego stanu pokrzywdzonej rozwiane zaś zostały wnioskami z opinii biegłych psychologów. Jednocześnie podzielić należy stwierdzenie sądu odwoławczego, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był kompletny i nie wymagał pogłębienia.

Oczywiście bezzasadny był także artykułowany przez obrońcę zarzut dotyczący nierozpoznania przez sąd odwoławczy zawartego w apelacji zarzutu naruszenia art. 390 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 185c § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. Wprawdzie istotnie sąd odwoławczy do kwestii tej nie odniósł się wprost w swym uzasadnieniu, to należy jednak już *a priori* zauważyć, że zarzut ten nie mógł mieć istotnego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Przepis art. 185c § 3 k.p.k. literalnie

wskazuje bowiem podmioty uprawnione do udziału przy przesłuchaniu pokrzywdzonej w tym trybie. Wyliczenie to ma charakter enumeratywny i wykluczony jest udział w takim posiedzeniu oskarżonego (M. Kurowski [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2024, art. 185c). Tym samym w oczywisty sposób brak umożliwienia oskarżonemu udziału w posiedzeniu w trybie 185c § 3 k.p.k. nie stanowił uchybienia, zaś czynił zadość treści tego przepisu i co za tym idzie nie stanowił naruszenia prawa do obrony, niemającego wszak charakteru totalnego. Tym samym kwestia ta nie mogła wywrzeć istotnego wpływu na treść orzeczenia.

Niezasadny był także ostatni z kasacyjnych zarzutów, w istocie odwołujący się do naruszenia przez sąd odwoławczy art. 440 k.p.k. Dostrzec należy, że autorka kasacji przesłankę rażącej niesprawiedliwości orzeczenia powiązała z – jej zdaniem – niezasadnym nieuwzględnieniem zarzutów apelacji, czego sąd kasacyjny nie stwierdził. Nadto, analiza powyższego zarzutu rodzi istotne wątpliwości. Dostrzec bowiem trzeba, że art. 440 k.p.k. wyraźnie odwołuje się do okoliczności stwierdzonych niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Próba złączenia powyższego przepisu z nieprawidłowością w rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych była zatem z gruntu niezasadna. Wypada też zaznaczyć, że nieskorzystanie przez sąd odwoławczy z unormowania art. 440 k.p.k. nie stanowi naruszenia prawa, jest bowiem niczym innym jak tylko wyrazem przekonania sądu o sprawiedliwości wyroku (postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., IV KK 218/22, LEX nr 3482049). Tym samym także i ostatni z kasacyjnych zarzutów musiał zostać uznany za oczywiście bezzasadny.

W konsekwencji, w związku z oddaleniem nadzwyczajnego środka odwoławczego, Sąd Najwyższy po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążył skazanego P.T. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[ms]

